

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 389

гр. Стара Загора, 16.03.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Веселина К. Мишова Въззивно частно гражданско дело № 20265500500205 по описа за 2026 година

Производството е образувано по частна жалба на „А.с.в.“ ЕАД против разпореждане № 534 от 03.02.2026 г., постановено по ч. гр. д. № 111/2026 г. по описа на Районен съд – Чирпан, с което е отхвърлено заявлението на частния жалбоподател против Н. С. А. за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

Частният жалбоподател излага доводи за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на разпореждането. Излага подробни съображения в жалбата си и моли, въззивният съд да отмени обжалваното разпореждане и издаде заповед за изпълнение за отхвърлените суми.

Въззивният съд, след като обсъди оплакванията в частната жалба и данните по първоинстанционното дело, намери за установено следното:

Частната жалба е допустима, тъй като е подадена от процесуално-легитимирано лице, в предвидения срок за обжалване, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт. Разгледана по същество жалбата е основателна, поради следните съображения:

Първоинстанционното производство е образувано по заявление по чл.410 ГПК от „А.с.в.“ ЕАД гр.С. срещу Н. С. А. от гр. С. за издаване на заповед за изпълнение за сумата от 1230,82 евро - за главница по договор за кредит; 433,53 евро договорна лихва за периода от 15.10.2024 г. до 23.07.2025 г.; 103,71 евро за обезщетение за забава за периода от 16.10.2024 г. до 20.01.2026 г. Вземането произтича от договор за потребителски кредит от 06.10.2024 г., сключен между „Ю.Б.“ АД и длъжника, като вземането е прехвърлено с договор за цесия.

С разпореждане първоинстанционният съд е оставил заявлението без движение, като е указал на заявителя да представи доказателства относно съществуващите облигационни отношения между цедента и цесионера за конкретните вземания по договора за потребителски кредит от 06.10.2024 г., в

т.ч. рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 15.02.2022 г., сключен между „А.с.в.“ ЕАД и „Ю.Б.“ АД, ведно с индивидуализиращото вземанията приложение № 1 от 15.02.2022 г., ведно с доказателства за надлежното уведомяването на длъжника за извършената цесия. Указанията на съда не са били изпълнени изцяло.

С обжалваното разпореждане първоинстанционният съд е приел, че заявителят не е отстранил нередовностите на заявлението си.

Разпореждането е неправилно.

Съгласно разпоредбата на чл. 411, ал.2 ГПК съдът разглежда заявлението и издава заповед за изпълнение, освен когато искането не отговаря на изискванията на чл.410 и заявителят не отстрани допуснатите нередовности в 3-дневен срок; когато искането е в противоречие със закона или с добрите нрави; когато искането се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител или е налице обоснована вероятност за това; когато длъжникът няма постоянен адрес или седалище на територията на Р България и когато длъжникът няма обичайно местопребиваване или място на дейност на територията на Р България. Съгласно чл.419, ал.2 ГПК заявлението трябва да отговоря на чл.127, ал.1 и 3 и чл.128, т.1 и 2 ГПК. Видно е, че по изрично разпореждане на закона препращането не се отнася до ал.2 на чл.127, предвиждащ задължение за ищеца, респ. заявителя да посочи и да представи писмени доказателства, установяващи конкретните обстоятелства, от които произтича вземането му. Това е така, защото в заповедното производство съдът няма право да проверява дали вземането съществува, с изключение на вмененото му задължение да следи за наличието на неравноправна клауза или обоснована вероятност за това. Задължението на заявителя по чл.410, ал.3 ГПК към заявлението да прилага договора, ако вземането е свързано с договор, сключен с потребител, е въведено от законодателя именно, за да даде възможност на заповедния съд да прецени дали искането се основава на неравноправна клауза или не. В останалите случаи преценката се дали искането противоречи на закона или е в противоречие с добрите нрави е ограничена до информацията, съдържаща се в заявлението. Съдът няма право да тълкува тази норма разширително. Промяната в субектите на облигационното правоотношение, касаеща титуляра на вземането по заема, с оглед целта на производството да се провери дали вземането е спорно и смисъла на закона, е извън обхвата на хипотезата по чл. 410, ал. 3 ГПК, поради което уведомяването на длъжника за договора за цесия, както и непредставянето на доказателства за това не е основание заявлението да бъде отхвърлено. Т.4г от ТР № 4/2014 г. на ОСГТК на ВКС, на която се позовава първоинстанционният съд, е неприложима в този случай, тъй като даденото разрешение е постановено във връзка с приложението на чл.417 ГПК, т.е. във връзка с издаването на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист, в производството по което съдът проверява дали документът е редовен от външна страна и дали удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника. В този случай договорът за цесия следва да бъде съобщен на

длъжника, защото в противен случай вземането не е подлежащо на изпълнение. Не е налице хипотезата на чл.26, ал.2 ГПК. Съгласно този текст, освен в изрично предвидените от закона случаи, никой не може да предявява от свое име чужди права пред съд. За заявителя, предявил заявлението за издаване на заповед за изпълнение, е налице правен интерес и той е процесуално легитимиран да предяви това заявление, след като твърди, че е кредитор на длъжника. Хипотезата на чл.26, ал.2 ГПК би била налице, ако заявителят твърди, че не е кредитор на длъжника, а такъв е друго лице. В този случай той би предявил чужди права от свое име, което принципно е недопустимо. Ако заявителят се окаже, че не е кредитор, то заявлението му би било неоснователно по същество.

С оглед на тези съображения въззивният съд намира, че обжалваното разпореждане следва да бъде отменено, а делото – върнато на заповедния съд за продължаване на съдопроизводствените действия след извършване на преценка на основанията, предвидени в чл.411, ал.2 ГПК, които са пречка за издаване на заповед за изпълнение.

Воден от горните мотиви, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ разпореждане с № 534 от 03.02.2026 г., постановено по ч. гр. д. № 111/2026 г. по описа на Районен съд – Чирпан, и ВРЪЩА делото за издаване на заповед за изпълнение по заявлението на „А.с.в.“ ЕАД, ако са налице основанията, предвидени в чл.411, ал.2 ГПК, които са пречка за издаване на заповед за изпълнение.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____